

Dibuix d'Alfonso Ruano.

Fernando Lara

Te'n recordes ara de quan, sent encara petit, vares mirar aquell grup d'homes que eren a la platja i et vares prometre a tu mateix: *Mai no seré com ells. Ni seré calb ni tendré panxa. Si arribàs a ser així, em suïcidaria.*

Te'n recordes ara, perquè estàs veient per l'ordinador les fotografies que acabes de rebre i que t'esclaten davant dels ulls. Aquest individu, sense a penes cabells i amb el greix rebentant la camiseta, aquest individu que somriu com un babau en la fotografia d'equip abans del partit, aquest inútil que aixeca amb poca manya la cama a l'alçada d'una pilota més o menys propera, aquest ets tu, aquest és el teu cos, aquest és el reflex d'allò en què físicament t'has convertit. Mai no hauries d'haver jugat el "partit benèfic entre artistes i toreros" en el qual, al final, hi vares participar per complaure als qui, amb especial insistència, t'hi havien convidat.

T'hi hauries d'haver negat, amb la mateixa determinació que poses a ocultar la teva edat a tot el món; mai no hauries d'haver dir que sí a la befa de mostrar en públic allò que tant de rebuig et provoca cada dia veure en el mirall del lavabo o que et repel·leix quan arriben les vacances de l'estiu.

¿I tu t'atreveixes a anomenar-te actor, amb aquest cos, deformat pels anys, per una vida no precisament sana; aquest cos del qual un dia te'n vares sentir orgullós i al qual t'has atrevit a sotmetre a la seminuesa d'un equipatge de futbol; aquest cos que veus reproduir-se en desenes d'imatges fixant-ne el ridícul per sempre? Hi sobra i hi falta de tot, en unes carns ja flàccides, decadents pel pas del temps, subjectes a un procés de deteriorament que sempre et vares entossudir a negar perquè series capaç de resistir-lo, perquè *s'ha de vèncer el cos, i no que ell et vençi a tu*, perquè *un sap com controlar i dominar el propi físic* i altres teories amb què cercaves autoconvèncer-te.

Mira't de veritat, pobre al·lot, en aquesta imatge en què un joveçà espigat, atlètic, que ben bé podria fill teu, t'acaba de deixar en terra després d'un bon dribletge. Que no la vegi cap productor, cap director, perquè si ja a penes et criden per interpretar cap paper, deixaran de fer-ho definitivament. Recorre a Mefistòfil, per si li queda qualche racó en aquest infern en què no creus i que et torni, Faust de via estreta, alguna engruna de la perduda i llunyana felicitat.

Te'n recordes, ara, d'aquella promesa de nin i decideixes que hi has de respondre. Si la infància és l'única pàtria verdadera, també és la terra a la qual s'ha de romandre fidel, el moment al qual s'ha de retre justícia complint els compromisos que aleshores es varen contreure. I encara no saps com ni quan exactament ho faràs, però, en aquest instant, ja no et queda cap dubte que el suïcidi és la teva única sortida possible. ■